

לפני הרבה, הרבה שנים, אולי מאות רבות ואולי אפילו אלף שלט בארץ מזרחית סולטן גדול. הוא היה שליט טוב, ניהל את המדינה ביושר, שפט בצדק והיה אהוב על עמו. רק בעיה אחת הטרידה אותו, והיא שלא היה לו יורש. במשך שנים לא נולדו לו ילדים והוא לא ידע למי למסור את הממלכה.

אך לשמחתו הרבה כשהוא כבר בא בימים, אישתו ילדה לו בן. שמחה גדולה פרצה במדינה ובארמון הסולטן נערכה מסיבה גדולה. כאשר האורחים הנכבדים ישבו כבר לשולחן הופיע בדלת הארמון דרוויש עני. הזמינו אותו להשתתף עמם בחגיגה אך הוא סירב ורק ניגש אל הסולטן, בירך אותו וסיפר:

"בדרכי הנה ראיתי דבר מה נוצץ על השביל. כשניגשתי קרוב יותר מצאתי טבעת יפה, אולי יקרה מאוד ואולי לאו. אינני מבין בדברים כאלה. אני דרוויש צנוע, אין לי צורך בתכשיטים וגם אינני רוצה להתעשר. החלטתי שהטבעת תהיה מתנת

לרך הנולד, הבן שלך, שיחיה שנים הרבה." הסולטן הודה לדרוויש, אך הטבעת הייתה גדולה מדי כדי לשים אותה על אצבעו של התינוק. לכן המתינו עד שהילד יגדל. כאשר הסולטן הרגיש שבא קצו הוא קרא לבנו, שהיה כבר נער נאה ובריא, נתן לו את הטבעת וסיפר איך היא הגיעה לידי. הנער ענד את הטבעת על אצבעו והיא התאימה לו בדיוק. לא עבר זמן רב והסולטן הזקן מת ובנו בא במקומו לשלוט בממלכה.

איננו יודעים הרבה על הזמנים ההם, אך ידוע שהטבעת עברה מסולטן אחד לבנו בכורו, וזה לבן בכור הבא וכך במשך שנים. היו שליטים שהקפידו לענוד אותה על ידם, אך היו גם כאלה שקישטו את ידיהם באבנים יקרות והטבעת הצנועה לא התאימה להם.

במשך הזמן הרגישו בעם שהסולטן שלא נהג לענוד את הטבעת היה שליט אכזרי, לא צודק, מושחת ומדכא את עמו. לעומת זאת כל סולטן שהטבעת נמצאה על אצבעו היה טוב, ישר, צודק, ואפילו עמים שכנים באו וביקשו להצטרף עם אדמתם לממלכתו, כדי לחיות תחת שלטונו. וכך גדלה הממלכה והייתה לאדירה ורחבת ידיים. אך קרה ולסולטן אחד נולדה שלישיה שלושה

בנים, יפים, בריאים ונחמדים. הם גדלו בארמון ביחד בשלום, לא רבו ביניהם ולא קינאו זה בזה, תמיד התחלקו ביניהם שווה בשווה בכל. הסולטן האב אהב אותם מאוד ובמידה שווה כי לא ניתן היה להעדיף זה על זה.

כל זאת היה טוב ויפה עד שהסולטן האב הזדקן והרגיש שמגיע קץ לחייו. ואז התחיל לדאוג. לאיזה מהבנים למסור את הטבעת, את טבעת הקסם שעושה את העונד אותה לשליט טוב וצודק. חשב זמן רב אך בסוף החליט והביא את הטבעת לצורף, השביע אותו לשמור סוד ואמר לו לעשות עוד שתי טבעות זהות. הצורף היה אמן גדול וכשהביא לסולטן את הטבעות, גם הסולטן וגם הצורף בעצמו לא יכלו להבחין איזו היא הטבעת המקורית.

הגיע זמן והסולטן נשכב בערש דווי. הוא קרא בסתר לכל אחד מהבנים בנפרד, ונתן לו את ברכתו ואת הטבעת ומינה אותו ליורש. זמן קצר אחרי כן נפטר הסולטן.

אחרי תקופת האבל צריך היה להחליט מי ישלוט בממלכה. שלושת האחים התאספו אך ראה זה פלא.. לכל אחד טבעת הקסם ולכל אחד מהם ההבטחה כי הוא היורש. פעם הראשונה בחייהם

התחילו האחים לריב, אך לא זמן רב, כי לא רגילים היו לכך. הם נזכרו במורה שלהם, איש זקן וחכם, שחינך אותם במשך שנים רבות והם אהבו אותו מאוד. הם הביאו את הבעיה שלהם לפניו וביקשו שיחליט של מי טבעת הקסם האמיתית ומי מהם צריך לרשת את אביהם.

המורה בדק את הטבעות בקפדנות, הביט בתשומת לב רבה בפניהם של הבנים ובסוף אמר: "נראה שהטבעות זהות. לא ניתן להבחין ביניהם. מי יודע, אולי זאת הייתה גם כוונה של אביכם." "אז מה עלינו לעשות?" שאלו האחים.

"אומר רק זאת: הממלכה שלכם רחבת ידיים. יש מספיק לשלושתכם. חלקו אותה ביניכם וכל אחד מכם ישלוט בחלקו. ואז נראה מי שישלוט יותר ביושר, יותר בצדק ומי יטיב יותר עם עמו, הרי שלו היא הטבעת האמיתית. רק כך תוכלו לגלות את הדבר."